

NĀC

„Laimīgs tas, kurš nes Betlēmi
savā sirdī un kura sirdī Jēzus
dzimst katru dienu”

/sv. Hieronims/

Nr. 6 (59)

DECEMBRIS

2010

Kurzemes Katoļu bīskapijas informatīvs izdevums

JĒZUS TEVI GAIDA

Ir Ziemsvētku vakars. Tāpat kā „to-reiz” ir pienācis lielās satikšanās laiks. Tāpat kā toreiz Dievs mums, katram no mums, un tas nozīmē tev personīgi, gatavojas dot visdārgāko. Dievs dod mums Savu Vienīgo Dēlu, lai Viņš būtu ar mums: Emmanuel – „Dievs ar mums”. Mums tikai jāvēlas šo dāvanu pieņemt, un tad tā kļūs par satikšanos, kas izmainīs mūsu dzīvi.

Satikšanās

Ko gan nozīmē satikt Viņu? Tik daudz ko. Mums visiem ir sava pieredze tajā. Bet vispirms tas nozīmē ļaut Viņam satikt mūs. Nevis teorētiski un formāli, bet „pa īstam”. Ļaut Viņam ienākt mūsu sirdī un mūsu dzīvē. Tik bieži esam to dzirdējuši! Un tas ir labi, tikai ‘dzirdēšana’ nevar palikt bez augļiem... Tai jāizpaužas ‘mūsu atbildē’. Un tā veidojas DIALOGS.

„Un Vārds ir tapis miesa un dzīvojis starp mums...” saka apustulis Jānis. Ja iedziļināties šajos vārdos, saprotam, ka tas ir kaut kas neizsakāms. Dieva Dēls, Dieva Vārds nāk mūsu vidū, lai runātu ar mums un lai būtu ar mums. Taču mūsu dienās gadās, ka tas ir kļuvis tik pašsaprotami, ka Dieva Dēla īpašo klātbūtni vairs neuztveram kā dāvanu: Dāvanu ar lielo burtu. Tāpēc Ziemsvētku laiks ir īstais laiks atjaunot šo dāvanas apziņu un tādā mūsu atbildi, mūsu dialogu. Un tad arī mūsu savstarpējās dāvanas svētkos iegūs īpašu Dieva klātbūtnes noskaņu.

Dievs ar mums, lai arī mēs būtu ar Viņu

Ieklausīsimies īpašajā Ziemsvētku noslēpumainajā noskaņā! Ieklausīsimies klusumā, kas aicina arī mūs aplūst, aplūsināt mūsos visus trokšņus, kas novērš uzmanību no visbūtiskākā: Viņš ir tuvu! Viņš nāk! Un tas nav ‘kaut kad agrāk’, tas ir šodien. Viņš nāk, lai paliktu ar mums. Bet galvenais – lai arī mēs vēlētos palikt ar Viņu. Tieši te notiek satikšanās: „Dievs ar mums” un „mēs ar Dievu”... Un satikšanās vieta ir laiks, tava un mana tagadne. Ne pagātne, ne nākotne, bet šodienā, katra diena. Kā to teica svētais Hieronims: „Laimīgs tas, kurš nes Betlēmi savā sirdī un kura sirdī Jēzus dzimst katru dienu. Bet ko gan nozīmē Betlēme (Bethlehem), ja ne – ‘maizes nams’? Tās Maizes, kas nākusi no debesīm.” Un viņš piebilst, aicinot mūs uz kaut ko ļoti dziļu: „Būsim arī mēs par šo ‘maizes namu’, (par maizi, kas nākusi no debesīm), dodot dzīvību citiem!”

Lūk, svētais Hieronims mums atgādina Ziemsvētku noslēpuma dziļumus un arī tā plašos apvārsņus. Mums jādomā par šiem dziļumiem, jo patiesi Marija, ietinusi Bērniņu Jēzu autiņos,

Džovanni Batista Salvi "Madonna ar Bērnu"

ieliek Viņu silitē. (Un te varam atcerēties, ka tas ir tādēļ, ka „cilvēki Viņam nedeva mājvietu”...) Silitē, tas ir vietā, kur liek barību... Un mēs zinām, ka Lieldienu notikumos Jēzus atdos Sevi pilnīgi, atdos Savu dzīvību, lai kļūtu par Euharistiju, par Dzīvības Maizi mums.

Mums jādomā arī par Jēzus atnākšanas plašajiem apvārsņiem. Jo tie ir svētki, kam jānonāk līdz visiem. Svētki, kurus nedrīkst aizmirst, lai kāds tam nebūtu iemesls: ne bagātība, ne nabadzība. (Cik aktuāli tas ir Latvijai šodien! Bet Latvija – tie taču esam mēs visi!)

Itāļu rakstnieks Luidži Pirandello savā

stāstā „Ziemsvētku sapnis” apraksta šo risku aizmirst par Ziemassvētku īsto jēgu lielas bagātības vai lielas nabadzības dēļ. Pirandello savā sapnī redz, ka Jēzus Ziemsvētku naktī pārstaigā zemi un ielūkojas namos, ieklausīdamies, ko tur īsti svin... un kā. Ne vienu reizi vien Viņš aiziet tālāk ar smagu nopūtu: „Arī viņi Mani ir aizmirsuši...”

Lai tas nenotiktu, mums jābūt ar Viņu. Mums – tāpat kā Jēzum – jākļūst par dzīvības maizi citiem. Taču tas nenotiek uzreiz, vienā mirklī. Tam vajadzīgs laiks un pacietība. Bērns Jēzus mums to atgādina, jo Viņš atnāca pie mums

kā mazs bērns, uzauga mūsu vidū un dzīvoja, vienkārši dzīvoja... Bet dzīvot Viņam nozīmē ‘dot Sevi’ katru mirkli: Viņš piepildīja mūsu laiku ar ‘savu laiku’. Vai Ziemsvētki nav brīnišķīga iespēja savukārt piepildīt mūsu laiku ar Jēzus laiku? Ar Jēzus klātbūtni mūsu dzīvē.

Mācīties būt klātesošiem Viņam un cits citam

Tas ir mūsu – kristiešu – lielais izaicinājums: piepildīt laiku ar Dieva klātbūtni. Jo patiesi ir tā, ka mēs paši esam atbildīgi par to, ar ko piepildām laiku: gan savu, gan citu. Lai kam ir milzīga vērtība, bet mēs tik bieži to iznīkojam. Bet, lai mācītos laiku novērtēt, mums jāmacās būt klātesošiem: Dievam, citiem un pašiem sev. Jēzus nāk mūsu vidū, lai ik brīdī Viņa klātbūtne būtu mums pieejama, lai satikšanās būtu iespējama vienmēr – dažādos veidos, bet jo īpaši – Euharistijā. Ikvienā Euharistijā esam aicināti būt klātesoši ar visu būtni un visu mūsu dzīvi (ar visu, kas tajā notiek pašreiz), pieņemt Kristu – mūsu Dzīvības Maizi – un ļaut Viņam ienākt mūsu dzīvē, mūsu laikā. Viņš dara Sevi tuvu mums, lai mēs arī spētu darīt sevi tuvu Viņam un citiem, pirmkārt tiem, kas ir mums blakus.

Būt tuvu, būt klātesošiem patiešām „šeit un tagad”, nevis tikai virspusēji (t.i., kad šķietami esam tepat, bet īstenībā paliekam savās domās un ‘lietās’). Vai tas ir viegli vai grūti?

Visskaistākais secinājums, un tas var kādu šokēt, ir atklājums, ka tas ne tikai nav viegli, bet mēs to vispār nevaram bez Viņa. Šis secinājums beidzot liek mums ķerties pie būtiskākā: pie attiecībām ar Dievu, kas nācis mūsu vidū, lai būtu tik tuvu, cik vispār iespējams.

Tas liek mums katru dienu atjaunot derības attiecības ar Viņu. Un tad viss, kas notiek mūsu dzīvē, notiek derībā ar Viņu, ieskaitot mūsu savstarpējās attiecības un ikdienas sīkumus. Bet kā gan Kristus aplicina un īsteno derību ar mums, ja ne dodot Sevi līdz galam? Viņš dara mūs par saviem draugiem, par ‘savējiem’ un mīl mūs ‘līdz galam’. „Mīlēdams savējos, Viņš tos mīlēja līdz galam”... Un Viņš mūs aicina darīt tāpat. Līdz galam, nevis ‘kamēr būs patikšana’ vai ‘kamēr būs pacietība’... Mūsu cilvēciskās vājības apņemtais ‘kamēr’ vairs nav spēkā, jo mūsu „kamēr” jāatver uz Viņa „vienmēr”. Tas ir – laiks jāatver uz to, kas nepāriet, uz mūžību...

Nebaidīsimies! Jo Viņš ir ar mums. Lai šis Ziemsvētku laiks kļūst mums par kaut ko vairāk nekā īsu brīdi, ko veltām Kristum, svinot Viņa piedzimšanu! Lai tas ir sākums laikam, ko pavadīt kopā, ko dzīvot kopā. Vai tu vēlies Viņu satikt? Jēzus gaida tevi!...

Baiba Brūdere, Dr. Theol.

**ŠAJĀ
NUMURĀ:**

2.lpp. Jēzu no Nācaretes,
kas Tu esi?

3.lpp. Meli – būvēšana
bez mīlestības

4. – 5.lpp. Neokatehumenālais ceļš
Ventspils draudzē

6.lpp. Vissvētākā Sakramenta
adorācijas nozīme

7.lpp. Ziņas
no pasaules

8.lpp. Ziņas

Jēzu no Nācaretes, kas Tu esi?

Aizmirstais un nepazīstamais Kristus

Kāpēc šādu jautājumu uzdot? Vai mēs nezinām, kas ir Jēzus? Kā to parāda dažas aptaujas pasaulē un īpaši Eiropā – kristietības šūpulī – cilvēki arvien mazāk zina, kas ir Jēzus. Nav runa par Jēzu kā vēsturisku personu vai arī Viņa ētisko un garīgo mācību. Runa ir par tādu Jēzus pazišanu, kura ved uz ticību. Pāvests Benedikts XVI, nodibinot *Pontifikālo padomi jaunai evaņģēlizācijai*, izteica bažas par ticības izsīkšanu jauno pārmaiņu dziļajā iespaidā: zinātnes un tehnikas progress, cilvēka dzīves ilguma pagarināšanās, individuālās brīvības paplašināšanās, straujā ekonomiskā attīstība, dažādu kultūru un etnisko kopienu satuvināšanās, globalizācija. Pāvests tomēr uzsver: „No vienas puses tādas pārvērtības ir atnesušas cilvēcei labumu un Baznīcai dod jaunu stimulu attaisnot cerību, ko tā sevī nes (1Pēt 3,15), no otras puses – novērojams svētuma izjūtas zudums, līdz pat vēlmei apstrīdēt tos ticības pamatus, kuri līdz šim bijuši neaizskarami – ticība Dievam Radītājam, Jēzum Kristum, vienīgajam glābējam, kā arī vispārējā izpratne par cilvēka piedzimšanu, dzīvi ģimenē, nāvi, atsaukšanās uz dabas likumu.”

Kristus mūs brīdina, ka ticība varētu izzust, kad Viņš nāks otrreiz (Lk 18,8). Protams, tas ir brīdinājums un nenožīmē, ka tam tā jābūt. Bet ir vērts pārdomāt vārdus, kuru piepildīšanās likās neiespējama senajā Eiropā. Pārdomāt ne tādēļ, lai ļautos pesimismam Baznīcā, bet lai labāk saprastu, ko nozīmē pāvesta Jāņa Pāvila II vārdi, kad viņš runāja par jaunās evaņģēlizācijas nepieciešamību, uzsverot, ka ir pienācis laiks jaunai evaņģēlizācijai. Cik nozīmīgi ir viņa rakstītie vārdi: „Veselas zemes un tautas, kurās reliģija un kristīgā dzīve plauka, kurās dzima dzīvas un dinamiskas ticības kopienas, šodien piedzīvo smagus pārbaudījumus, vai pat ir pakļautas radikālām pārmaiņām, saistībā ar vienaldzības, sekularizācijas un ateisma izplatīšanos. Šeit ir runa, galvenokārt, par zemēm un tautām, kuras pieder pie tā sauktās Vecās Pasaules, kur materiālā labklājība un patērēšanas kults sadzīvo ar reliģisko nabadzību, iedvesmojot un atbalstot principu “dzīvo tā, it kā Dieva nebūtu”. Pat ja kristīgā ticība dažās tradīcijās un ritos ir saglabājusies, tad pamazām tā zaudē vietu visbūtiskākajos cilvēka dzīves brīžos – dzimšanā, ciešanās un nāvē. Rezultātā mūsdienu cilvēks atrodas jautājumu un noslēpumu priekšā, uz kuriem viņš, nevarēdams atrast atbildes, piedzīvo vilšanos, izmisumu un vēlēšanos pielikt punktu šai bezjēdzībai.” Taču Jānis Pāvils II nedomāja tikai par seno Eiropu. Viņš uzsver: „Citos reģionos un tautās vēl ir saglabājušās daudzas kristīgās tautas dievbijības formas un tradīcijas, tomēr šodien šo morālo un garīgo mantojumu apdraud sekularizācija un sektu izplatīšanās. Tikai jaunā evaņģēlizācija var nodrošināt tīras un dziļas ticības upurēšanu, kas varēs šīs tradīcijas pildīt ar spēku, kas ved uz patiesu brīvību. Pasaulē ir jāatjauno kristietības pamats, bet, lai tas būtu iespējams, vispirms šajās zemēs un

Foto no interneta

Pāvests Benedikts XVI argumentēti parāda, ka ir iespējams nopietni iepazīt Kristu, lasot Svētos Rakstus

Pāvesta Benedikta XVI grāmatas "Jēzus no Nācaretes" izdevums itāļu valodā ir kļuvis par bestselleru

tautās ir jāatjauno kristietības pamati pašā Baznīcā.”

It kā Kristus nebūtu

Tāda nostāja ir daļēji saprotama, kad runājam par tiem, kas netic Kristum. Taču daudzi kristieši šādu nostāju ir pieņēmuši arī Baznīcas dzīvē, uzskatot, ka katrs kristietis ir mazliet neticīgs un pietiek ar tīra prāta viedokli, lai saprastu dzīvi un atbildētu uz tās eksistenciālajiem jautājumiem. Tā pamazām tiek veicināta jauna kristīgās ticības izpratne prāta gaismā, aizmirstot lielā teologa sv. Akvīnas Toma teikto par attiecībām starp ticību un prātu, kas nav pretstatā. Viņš salīdzina ticību Kristum ar rīta gaismu, kuras gaismā mēs redzam labāk, nekā vakara gaismā, kas ir prāta gaisma. Tādas vērtības kā pilnīga cil-

vēka cieņas aizstāvēšana no ieņemšanas brīža līdz nāvei, kā laulības svētums, piedošanas gars, ienaidnieka mīlēšana, nabagu un nespējīgo aizstāvēšana ir labāk saprotamas tieši ticības gaismā.

XVIII gadsimtā filozofs G.H. Lessings bija pirmais, kurš relativizēja Kristus vēsturisko nozīmi, jo viņš nespēja pieņemt, ka kādam vēsturiskam notikumam varētu būt universāla un neizdoša vērtība. Viņaprāt, tāda vērtība piemīt tikai prāta patiesībām. Šajā virzienā apgalvojumus jau izteica filozofs Kants, kā arī apgaismības laikmeta domātāji, kuri reducēja Kristu uz vienkāršu ētisku piemēru. Mūsdienās šāda greiza pieeja ir ļoti izplatīta daudzās reliģijās un tostarp Jēzus ir kļuvis par vienu no izcilākajām pagātnes personām. Tāda Jēzus tēla

reducēšana noved pie tā, ka Viņam piemīt vairs tikai simboliska nozīme, kuru iespējams saskatīt jebkurā reliģijā. No citas puses Jēzus mācība tiek uzskatīta tikai par sociālo mācību, kas aicina cīnīties pret nabadzību un jebkādu diskrimināciju.

Jēzus, pāvesta Benedikta XVI skatījumā

Jautājums – „Jēzu, kas tu esi?” – ir būtisks jaunās evaņģēlizācijas kontekstā. Šāda evaņģēlizācija nevar pastāvēt, ja nevēlamies iepazīties vairāk ar patieso Kristu, bez kura kristietība nevarētu pastāvēt. Jau vairākus gadus pāvests Benedikts XVI strādā pie grāmatas ”Jēzus no Nācaretes”, kura iecerēta trijos sējumos, lai palīdzētu mūsdienu cilvēkiem labāk izprast, kas ir Jēzus, un Viņu iepazīt ar četru evaņģēliju palīdzību.

Pirmais sējums iznāca 2006. gada beigās ar nosaukumu ”Jēzus no Nācaretes”. Šajā sējumā pāvests pievērs uzmanību Kristus dzīvei no Jēzus kristībā Jordānas upē līdz apskaidrošanai Tābora kalnā. Otrajā sējumā uzmanība tiek veltīta Jēzus dzīvei no ieiešanas Jeruzalemē līdz Viņa augšāmcelšanās brīdim. Pie trešā sējuma pāvests strādāja šovasar, un tajā viņš izklāstīs Jēzus bērnības stāstus un to nozīmi, lai pārdomātu Jēzus cilvēcīgo un dievišķo esamību. Jāuzsver, ka šī grāmata nav pāvesta dokuments, bet atspoguļo Jozefa Racinger personīgo teoloģisko skatījumu uz Jēzu Kristu. Pāvests raksta kā teologs un neatsaucas uz savu pāvesta autoritāti, bet balstās uz teoloģiskiem argumentiem, lai parādītu, ka ir iespējams

nopietni iepazīt Kristu, pateicoties Svētajiem Rakstiem. Šāds pāvesta rakstu veids, kas nav apzīmogots ar Maģistērija autoritāti, daudzus pārsteidz, taču patiesībā tas parāda pāvesta vēlēšanos sarunāties ar jebkuru labas gribas cilvēku, kurš meklē patiesību, kā arī tas dod iespēju apstrīdēt rakstīto un par to diskutēt patiesības gaismā, visiem, kas patiesi grib iepazīt Kristu.

Pāvestam jautājums par Kristu vienmēr ir bijis svarīgs, kā viņš to apgalvo savā pirmajā enciklikā ”*Deus caritas est*” (*Dievs ir mīlestība*), uzsverot, ka kristietības pamatā ir tikšanās nevis ar kādu mācību vai doktrīnu, bet ar Personu. Grāmata atspoguļo arī paša pāvesta garīgo un intelektuālo dzīvi (kā viņš pats izsakās, runājot par šo grāmatu), kas ir „gara iekšējā ceļojuma auglis”.

Kad grāmata ”Jēzus no Nācaretes” tika pārtulkota itāļu un poļu valodās, jau pirmajos tās iznākšanas mēnešos tā izraisīja lielu interesi, ātri kļūstot par *bestselleru*. Vācijā, Itālijā un Polijā jau pirmajos mēnešos tika pārdoti vairāk nekā miljons eksemplāru. Kad šī grāmata tika pārtulkota grieķu valodā, Konstantinopoles patriarhs Bartolomejs I puda cerību, ka pāvesta grāmata veicinās ekumēnisma dialogu, lai apvienotu sašķeltu Baznīcu. Arī latviešu valodā šobrīd tiek veikts tulkojums, kam drīz vajadzētu nākt klajā. Turpmākos rakstos lasītājiem sniegsim iespēju vairāk iepazīties ar Jēzu, komentējot pāvesta grāmatu.

Katra cilvēka apslēptā vēlme redzēt Jēzu

Katrā no mums slēpjas jautājums, ko kādreiz daži grieķi, pieņākuši pie mācekļa Filipa, jautāja: „Mēs gribam redzēt Jēzu.” (Jņ 12,21) Nav iespējams, ka katra sirds dziļumos neslēptos tāda vēlme, vēl jo vairāk no prāta viedokļa un zinātniskās puses, būtu jājautā: „Kāpēc šodien vīrs zemes ir vairāk nekā divi miljardi kristieši, kuriem Kristus ir svarīgs?” Ar prātu mēs varam uzstādīt metafizikas jautājumus: „Kāpēc es esmu? No kurienes es esmu? Kas es esmu? Kas man ir jādara?” Šos jautājumus būtu jāuzstāda katram no mums. Tāds jautājums ir katra sirds dziļumos, tāpēc ka mēs meklējam patiesu dzīves jēgu, un mūsdienu cinisms un nihilisms uz šiem jautājumiem atbildes nespēj dot. Sirds dziļumos mēs jūtam – ka esam sadrumstaloti, darām ļaunu, darām, ko nevēlamies, ka mums nepietiek ar antidepresantiem, psihologiem vai ezotēriku.

Vēlēšanās dziļāk iepazīt Jēzu ir daudzus cilvēkus novedusi pie atbildes, kura ir dziļi pārmainījusi viņu domāšanu un dzīves veidu, tos padarot par patiesi nobriedušiem cilvēkiem. Šeit varam minēt sv. Augustīnu no Hiponas, sv. Asizes Francisku, sv. Edītu Šteinu, Šarlu de Fuko. Kristiešu pārliecību ļoti labi apliecina Otrā Vatikāna koncila dokumentā ”*Gaudium et Spes*” (*Prieks un cerība*) teiktais: „Būtibā tikai iemiesotā Vārda noslēpumā tiek izgaismots cilvēka noslēpums. (...) Kristus, kas ir Jaunais Adams, tieši atklājot Tēva un Viņa mīlestības noslēpumu, pilnībā atklāj cilvēkam viņa paša aicinājuma cildenumu.” (GS 22,1)

Priesteris
Andris Marija Jerumanis

8. bauslis –

tev nebūs nepatiesu liecību dot pret savu tuvāko

Jaceks Salijs OP

Sākums avīzes „Nāc” 42. numurā

Meli – instruments pasaules būvēšanai bez mīlestības

Pasaulē bez mīlestības meli sekmē dažādu labumu un priekšrocību iegūšanu. Piemēram, dzīvnieki, gan plēsīgie, gan to upuri, dod daudz maldīgus signālus, lai viens otru apmānītu. Par to interesanti raksta Konrads Lorencs (Konrad Lorenz) grāmatā ”Cilvēcības regress”.

Arī starp cilvēkiem meli ir neparasti sekmīgs instruments, ar kuru būvēt pasauli bez mīlestības. Es meloju, jo gribu tevi pārspēt viltībā un izmantot, meloju, jo tu neesi mans partneris, un tādējādi es izsaku nicinājumu pret tevi vai arī meloju, jo baidos no tevis. Meli gandrīz vienmēr cilvēku savstarpējās attiecībās signalizē un vienlaicīgi arī nostiprina pārspēku, nicināšanu, vēlmi izmantot vai arī bailes. Kad šādā necilvēciskā pasaulē esmu jau iesakņojies, tad meloju arī tādēļ, ka meli ir kļuvi par manu dabu.

Diemžēl melu izsmalcinātības ziņā esam pasnieguši augstākās virsotnes. Piemēram, es varu melot, jo tu no manis to pieprasi un gribi šiem meliem noticēt, jo, no cita lūpām dzirdēti, tie kļūst it kā ticami. Vai arī tu pats liec man melot, lai man atņemtu cieņas izjūtu un tādējādi vēl vairāk pakļautu mani sev – iespējams, ka tev pašam rūp, lai tevī robeža starp īstenību un tev izdevīgu šķietamību kļūtu neskaidrāka.

Reizēm nekaunīgi spiež klausīties un atkārtot melus, nemaz necerot, ka atradīsies kāds naivais, kas tiem spētu noticēt. Tāds, piemēram, bija nekaunīgais sauklis – Darbs dara brīvu –, kurš tika iekārtos Osvencimas (Aušvicas) nometnes vārtos. Citkārt melis cenšas teikt pēc iespējas vairāk patiesības, jo tad melošana ir sevišķi sekmīga. To spilgti atmaskojis ”Eiropas bērns” Česlavs Milošs:

„No mazas patiesības sēklas
izdiedzē melu augu,
Neatdarini tos, kas melo,
nerēķinoties ar īstenību.
Lai meli ir loģiskāki
par notikumiem
Un lai, noguruši no ceļa,
tajos atrastu mierinājumu.”

Īsi sakot, melis, kā tas atklāts Saltikova-Ščedrīna darbā ”Žurnālists blēdis”, visu savu viltīgo mākslu koncentrē jautājumā: „Kā vieglāk apmānīt: ar meliem vai ar patiesību?” Grūti iedomāties vēl lielāku patiesības noniecināšanu, kā tās *iejūgšanu* melu kalpībā.

Dzīvnieki saviem ienaidniekiem vai upuriem spē dot tikai maldinošu informāciju. Cik ļoti mēs tos esam pārspējuši melošanas izsmalcinātībā! Piemēram, mēs tā vietā, lai melotu tieši, spējam patiesību *apbērt* ar sēnalīgas vai banālas runas vārdiem, kas nes iznīcību. Mēs protam runāt tā, lai nepateiktu, par ko patiesībā ir runa. Savu runu

spējam saindēt arī, pakļaujot sadalīšanās procesam tos jēdzienus, kuri apzīmē garīgās pamatvērtības. Tur, kur šādi runā, neizbēgami veidojas blēdīšanās un neuzticības gaisotne, jo taču tikai patiesi cilvēciska runa var veidot cilvēcisku gaisotni.

Saskaroties ar šādiem un līdzīgiem faktiem, var viegli ļauties izmisumam. Bet cilvēka runas dziedāšana ir iespējama – pat viegla. Pietiek ar to, ka nopietnāk attieksimies pret mīlestības bausli, ka mēģināsim *riskēt*, paliekot uzticīgi šim bauslim arī tad, kad mūsu veselais saprāts no tā baidās. Tad caur mūsu runu izpaudīsies mīlestība, un tā kļūs par mīlestības rīku. Vienkārši, tumsai zūd visas iespējas brīdī, kad tumsās vietas atveram gaismai.

Patiesība, ko nesam sevī, ir spēkpilna gaisma

Skaids, ka Kristus ir saule, kas pilnīgi izklīdina nakts tumsu.

Patiesības noniecināšana – tās iejūgšana melu kalpībā

„Tāpēc Es esmu dzimis un tāpēc pasaulē nācis, lai apliecinātu patiesību.” (Jņ 18,37)

Tāpēc ir vērts papulēties patiesību iepazīt tādu, kādu to atklāj Svētie Raksti. Mūsu izpratnes un mūsu runas saskaņa ar īstenību, un stingri centieni runāt tikai patiesību, ir vienīgi patiesības atblāzma, vienīgi priekšnosacījums (protams, svarīgs, bet tikai priekšnosacījums), lai patiesība mūsos varētu sekmīgi attīstīties.

Patiesība pēc savas dabas ir gaisma, kuru mēs nesam sevī, spēkpilna gaisma, kas dara mūs spējīgus taisnīgai dzīvei un tuvāko mīlēšanai. Turklāt patiesība ir Dieva dāvana. Mūsu aicinājums ir tiekties pēc tās un to izkopt, tomēr tā mūs pārsniedz. Bet galīgā Patiesība, kura mūsos ienāk, lai apgaismotu mūsu ceļus un mūs piepildītu ar dzīvību, ir pats Kristus (Jņ 14,6). Viņš ir Tas, kas sūta Patiesības Garu, lai tas mūs vestu un aizvestu līdz

patiesības pilnībai (Jņ 16,13; sal. 15,26).

Kad Rakstos lasām par ”patiesības pazīšanu” vai ”patiesības vārda pieņemšanu”, mums jāsaprot, ka tā ir atvēršanās gaismai un spēkam no augšas, kas mūs pārveido jaunā cilvēkā. Tai pat laikā mūsu mentalitāte, kurai ir nosliece teoretizēt, šajos izteikumos pamana vienīgi aicinājumu kristīgo ticību atzīt par patiesu. Taču, kad Rakstos parādās termins ”Dieva patiesība”, tas izsaka ne tikai to, ka teikums vai ideja saskan ar īstenību, jo to ir atklājis Dievs. Galvenokārt šis termins ietver sevī vēsti, ka Dieva spēks, kas vērsas pie mums, nekad nemītēsies un nevājināsies, ka Viņš nepārstās mūs mīlēt. „Kunga patiesība paliek mūžīgi.” (Ps 117,2; sal. 100,5) Dieva patiesība, saprasta tādā veidā, būtībā ir sinonīms Viņa žēlsirdībai. Par nožēlu mūsdienu Bībeles izdevumos tulkotāji pielāgojas mūsu mentalitātei un terminu ”Kunga patiesība” izsaka kā „Kunga uzticība”. Iespējams, ka Bībeles vēstījumu par patiesības tēmu tas mums uzrtver nepalīdzēs.

Domāju, ka pēc šiem skaidrojumiem nav sīkāk jānorāda, cik ļoti eksistenciāla un vienlaicīgi pārdabiska nozīme ir tādiem izteikumiem kā ”staigāt patiesībā”, ”darīt patiesību” utt. Mēs arī saprotam, kāpēc Jaunajā Derībā tāds stāvoklis, kad patiesība netiek nestā sevī, ir līdzvērtīgs garīgai nāvei un tās izsēšanai ap sevi, un kāpēc meli tur tiek saprasti kā kaut kas neiedomājami sliktāks par vienkāršu nepatiesības teikšanu. Saskaņā ar Jauno Derību, meli ir aktīva nelabvēlība pret citu cilvēku, bet to gala mērķis ir nest nāvi. Tāpēc Kungs Jēzus saka, ka tas, kas neļauj patiesībai ienākt savā sirdī, ir velna sekotājs. „Tas sākumā ir bijis slepkava un nepastāv patiesībā, jo viņa patiesības nav. Melus runādams, viņš runā savu, jo viņš ir melis un melu tēvs.” (Jņ 8,44)

Tulkoja
Kaspars Zagorskis †

Jautājumi un atbildes

Kas ir Svētā Komūnija?

Svētā Komūnija ir Jēzus Kristus īsta Miesa un Asinis, ko pieņem ticīga.

Cik reizes dienā var pieņemt Svēto Komūniju?

Baznīca rūpējas, lai pret šo Sakramentu visi izturētos ar pieņācīgu cieņu. Šai sakarā Baznīca ir izdevusi arī dažus likumus jeb kanonus, kas ir saistoši visiem latīņu rita katoļiem.

Kanons nosaka, ka cilvēks, kas jau ir pieņēmis Svēto Komūniju, otro reizi var tai pašā dienā To pieņemt tikai Svētās Mises laikā,

kurās viņš piedalās no sākuma līdz beigām. Taču cilvēkam, nonākot nāves briesmās, ir ļoti ieteicams pieņemt Svēto Komūniju kā Ceļa Maizi arī tad, ja viņš šai dienā vienu vai divas reizes jau ir pieņēmis Svēto Komūniju.

Kas ir Euharistiskais gavēnis?

Tā ir atturēšanās no ikviena ēdiena un dzēriena, izņemot ūdeni un medikamentus, vismaz 1 stundu (vēlams ilgāks laiks) pirms Svētās Komūnijas pieņemšanas. Šo likumu, ja ir nepieciešamība, drīkst neievērot veci un slimie cilvēki, kā arī viņu

kopēji. Ja priesterim dienā ir jāsvin divas vai trīs Svētās Mises, viņam ir atļauts nedaudz ieēst vai iedzert pirms otrās vai trešās Mises, arī tad, ja atlicis mazāk par vienu stundu.

Svētā Komūnija ir īpaša Dieva dāvana, tāpēc pret To jāizturas ar vislielāko cieņu, taču jāatceras, ka Tā mums dota, lai ar To mielotos un stiprinātos, tādēļ ļoti vēlams to pieņemt ik dienas.

Kas var pieņemt Komūniju?

Katrs katolis svētdarošās žēlastības stāvoklī (ir brīvs no smaga grēka).

Svētā Komūnija ir īpaša Dieva dāvana

Foto: Ieva Liede

Neokatehumenālā ceļa kopiena Ventspils draudzē

Pāvests Benedikts XVI sv. Pētera bazilikā Romā 2009. gada 10. janvārī, atzīmējot Neokatehumenālā ceļa aizsākuma 40 gadu jubileju

Dibināšana

Neokatehumenālā ceļa aizsākumi meklējami 20. gadsimta sešdesmito gadu vidū, kad jaunais, daudzsološais spāņu mākslinieks Frančesko Arguello, saukts vienkārši par Kiko, iesāka meklēt atgriešanās ceļu pie Dieva. Viņš savā sirdī saklausīja Kristus vārdus: „Ja tu gribi būt pilnīgs, ej, pārdod visu, kas tev ir, un atdod nabagiem (...) un nāc, seko man!” (Mt 19,21) Lielu iespaidu uz viņu atstāja arī svētigā Šarla de Fuko dzīves piemērs, kurš atstāja visu un devās tukšnesī. Šo un vēl citu pamudinājumu dēļ Kiko pameta labi situēto dzīvi vecāku namā vienā no bagātākajiem Madrides rajoniem un pārcēlās uz dzīvi visnabadzīgākajā priekšpilsētā Palomera Alta, sev līdzī paņēmot tikai Svētos Rakstus un ģitāru.

Ši Madrides daļa bija ubagu, zagļu, ielasmiežu, čigānu un dažādu dzīves neveiksmnieku apmešanās vieta, tādēļ Kiko, kurš nezaga, bet gan meklēja darbu un turklāt katru dienu lūdās, ļoti pārsteidza apkārtnējos. Viņi pamazām sāka tuvināties Kiko un ar laiku sāka kopā ar viņu lūgties un lasīt Svētos Rakstus. Par lielu pārsteigumu pašam Kiko viņa kaimiņu dzīve sāka pamazām mainīties: arī viņi sāka meklēt darbu, čigānu ģimeņu tēvi sūtīja savus bērnus skolā un vairs nelika viņiem ubagot, samazinājās pārmērīga alkohola lietošana. Tas notika nevis tāpēc, ka kāds viņus būtu *audzinājis*, bet gan pateicoties kopīgai Bībeles lasīšanai un kopīgām lūgšanām. Pieteicās arī kāds priesteris, kurš kopā ar šiem cilvēkiem sāka svinēt Euharistiju. Šeit, Palomera Alta, ar Kiko un ap viņu spontāni radušos kopienu iepazīnās Karmena Hernandezs, teologs. Viņa bija ļoti pārsteigta par spēcīgo Svētā Gara darbību un tā augliem.

Kopienas darbība ieguva Madrides arhibīskapa atbalstu, un tās pieredzi cilvēku atgriešanās un garīgās atjaunošanas veicināšanā sāka izmantot vispirms apkārtnējās draudzes, tad arī citas draudzes Spānijā un Itālijā. 2002. gadā apustuļu Pētera un Pāvila svētkos Jānis Pāvils II oficiāli apstiprināja Neokatehumenālā ceļa statusu.

Šobrīd neokatehumenālās kopienas

darbojas visos kontinentos. Apmēram 15500 kopienās visā pasaulē ir apvienojušies vairāk nekā 1 miljons locekļu.

Aicinājums

Neokatehumenāts – pēckristības katehumenāts –, kura mērķis ir dot cilvēkiem iespēju sasniegt savas atgriešanās un ticības briedumu.

Neokatehumenālajam ceļam ir īpašs uzdevums Baznīcā – kalpot biskapiem, ievadot Baznīcas locekļus kristīgās dzīves noslēpumā, un, darbojoties saskaņā ar Vatikāna II koncilā un Baznīcas maģisterija norādījumiem, veikt pastāvīgu audzināšanu ticībā.

Sastāvs

Neokatehumenālais ceļš kā kristīgās dzīves atjaunošanas un padziļināšanas veids ir domāts visiem ticīgajiem. Tas var kalpot gan tiem, kas ir attālinājušies no Baznīcas, gan tiem, kas nav saņēmuši pietiekamu evaņģelizāciju, gan tiem, kas vēlas padziļināt savu ticību un padarīt to auglīgāku, gan tiem, kas ienākuši Baznīcā no tādām kristīšu kopienām, kuras nav pilnīgā vienībā ar katolisko Baznīcu. Piedalīties Neokatehumenālajā ceļā ir aicināti arī garīdznieki un konkrētās personas, kas vēlas atdzīvināt Kristības sakramenta saņemtas dāvanas, kā arī kalpot atbilstoši šī ceļa mērķiem.

Romā 1998. gada 30 maijā, tiekoties ar pāvestu Jāni Pāvilu II. Neokatehumenālā ceļa dibinātāji Kiko (otrais no kreisās) un Karmena Hernandezs (otrajā rindā pirmā no labās)

Iestāšanās

Neokatehumenāts ir process, kas norit mazas kopienas ietvaros, kurai par paraugu ir izvēlēta Svētā Ģimene no Nācetes un kura dabiski iekļaujas kādā draudzē. Neokatehumenātu kopā ar konkrētās draudzes prāvestu vada t.s. katehētu grupa (to veido vairāki laji un priesteris). Šāda kopiena savu pastāvēšanu iesāk ar sākuma katehēzes noklausīšanos. Katehēzes beigās, kad tiek piedāvāta tālākā Neokatehumenālā ceļa programma, klausītāji izsaka savu vēlēšanos tajā piedalīties. Tādējādi izveidojas kopiena, kurā Svētais Gars aicina konkrētus dažāda vecuma, kultūras un sabiedrisko slāņu pārstāvjus, vīriešus un sievietes, kopīgi iet atgriešanās un ticības ceļu. Gan sākuma katehēze, gan pati Neokatehumenālā ceļa darbība tiek balstīta uz trim kristīgās dzīves pamatelementiem, kuru nozīmi uzsveris Vatikāna II koncilis, proti, uz Dieva Vārdu, Liturģiju un kopienu.

Darbība

Neokatehumenālā ceļa galvenie darbības virzieni ir šādi:

- Neokatehumenāts, kura laikā kopienas locekļi aug ticībā un pakāpeniski atklāj savu vietu Baznīcas dzīvē un sabiedrībā;
- Kalpošana katehizējot: a) pirmām kārtām to veic t.s. katehēti, kurus noteiktā kārtībā izvēlas kopienas locekļi un kuru līdzdalība Neokatehumenālajā ceļā ir garantija viņu pakāpeniskai nobriešanai ticībā un spējai to apliecināt; b) ceļojošie katehēti, kas atsaucas īpašam aicinājumam doties uz jebkuru pasaules vietu, kur Baznīca uzskata par nepieciešamu uzsākt Neokatehumenālo ceļu; c) ģimenes misija.

Kanoniskais statuss

2002. gada 29. jūnijā, sv. Pētera un Pāvila svētkos, pāvests Jānis Pāvils II oficiāli apstiprināja Neokatehumenālā ceļa statusus. Kopiena netika raksturota kā kustība, apvienība, biedrība vai kongregācija, bet, cienot un apliecinot tās dibinātāju nodomu, atzīta par pēckristību katehumenātu, kas kalpo diecēzēm un draudzēm. Šo kopienu darbība norit diecēzes biskapa un Starptautiskās atbildīgo personu grupas par Neokatehumenālo ceļu pasaulē saskaņotā vadībā.

Sagatavots, izmantojot www.katolis.lv

Piedāvājam iepazīties ar divām Neokatehumenālā ceļa kopienas misionāru ģimenēm no Itālijas un Polijas, kuras pēc Liepājas diecēzes biskapa Vilhelma Lapēja uzaicinājuma ieradušās Ventspilī, lai piedalītos tur dibinātās kopienas un draudzes dzīvē.

Lūdzu, pastāstiet par sevi!

Klāra Avella no Itālijas: Esmu pensionēta skolotāja. Ar viru esam precējušies jau 38 gadus, mums ir divi pieauguši bērni, viens strādā Itālijā par informātikas speciālistu, otrs ir pediātrs un strādā kā brīvprātīgais ārsts Sudānā. Apmeklējam Neokatehumenāta kopienu. Kungs mūs aicināja evaņģelizēt, un mēs esam atsaukušies Viņa aicinājumam, tādēļ esam Ventspilī. Šeit esam divas nedēļas.

Ugo Kapello no Itālijas: Esmu no centrālās Sardinijas, pēc izglītības mērnieks, strādāju reģionālajā pašvaldībā, bet nu jau gadu esmu pensijā. Neokatehumenātā tikām aicināti doties misijās un tam piekritām, mūs aicināja itāļu biskaps. No mūsu draudzes vairākas ģimenes ir devušās misijās, viena ģimene ir Urugvajā, cita Somijā, Zviedrijā, Dānijā, viens priesteris ir Indijā. Mēs varam satikt savas draudzes locekļus plašajā pasaulē.

Vai ir gūts jau kāds priekšstats par šo zemi, kurā esat ieradusies?

Ugo: Jau šovasar augustā 10 dienas šeit ciemojāties. Esam lasījuši dažādas grāmatas par Latviju.

Vai jūs zināt, kādi būs jūsu pienākumi Ventspilī?

Klāra: Mēs esam atvērti un gatavi visam, ko priesteris Marcins Virkovskis mums uzticēs, protams, ar Dieva palīdzību.

Pirmais uzdevums mums ir iemācīties valodu, kas, manuprāt, ir ļoti grūta. Vēlos iemācīties krievu valodu, kas man ļoti patīk. Kad izejam pilsētas ielās, lasām dažādus uzkrastus, tos tulkojam uz krievu valodu un tad uz itāļu, jo mums nav itāļu – latviešu vārdnīcas.

Ko jums pašiem dod tas, ka piederat Neokatehumenāta kopienai?

Klāra: Tā ir dzīves izvēle, kas stiprina mūsu ticību un palīdz mums dzīvot arī kā laulātajam pārim. Pateicoties šai kopienai, varam arī doties misijās. Saviem spēkiem vien, bez Dieva palīdzības, mēs nebūtu šeit atbraukuši. Mūsu vecumā nav viegli atstāt visu ierasto, mājas, draugus un apgūt jaunu valodu.

Kāds bija jūsu ceļš uz Neokatehumenālo kopienu?

Aneta Scirka no Polijas: Neokatehumenālo kopienu atradu brīdī, kad manā dzīvē bija ļoti grūts posms, jo mans tētis ir alkoholiķis, man bija jāmeklē palīdzība pie psihologa. Kad redzēju, ka psihologija nepalīdzēs, tad mana draudzene mani paņēma līdzi uz katehēzes nodarbībām, lai mani vestu pie Dieva un Viņš varētu palīdzēt. Es pārliecinājos, ka Dievam ir spēks, un Viņš man palīdzēja samierināties ar savu tēti un dāvāja spēku. Tajā laikā, kad apmeklēju terapijas nodarbības, problēmas meklēju citos, citu ļaunumā pret mani, bet tās nemeklēju sevī. Kopiena man deva iespēju ieraudzīt patiesību par sevi un to, ka arī pati neesmu labi izturējusies pret savu tēti, esmu viņu pazemojusi. Kopiena man palīdzēja izlīgt ar tēti.

Tomašs Scirka no Polijas: Bērnībā baznīcā piekalpoju kā ministrants, bet studiju laikā Baznīcu biju pametis. Turējos kopā ar cilvēku grupu, kuri bija ļoti tālu no Baznīcas, lietoja narkotikas. Divu gadu laikā vairāki cilvēki no šīs grupas aizgāja bojā dažādos nelaimes gadījumos. Kad studēju trešajā kursā, draugs mani uzaicināja uz Neokatehumenāla

ceļa katehēzes nodarbībām. Man nebija nekādas vēlēšanās piedalīties, bet turp devos ziņkārības dzīts. Pēc katehēzes iesaistījos kopienā un tur satiku savu nākamo sievu. Astoņus gadus piederam Neokatehumenālajai kopienai un septiņus gadus dzīvojam laulībā. Mums ir deviņi bērni, divi no kuriem jau ir Debesīs, bet jaunākā piedzimšanu gaidām jūlijā sākumā.

Kā jūs nolēmāt ar ģimeni braukt uz Latviju?

Tomašs: Mēs ticībā palāvāmies uz Dieva gribu. Neokatehumenātā ir tikšanās jeb konvencija, kuras laikā tiek uzdots jautājums: „Vai ir kāda ģimene, kura vēlētos doties misijās uz citu zemi?” Ja kāda ģimene sajūt šādu aicinājumu, tad viņiem ir jāpieceļas kājās.

Aneta: Kad vēl biju jauniete un nepazinu Tomašu, mani bija vēlēšanās doties misijās. Vēlāk, kad jau bijām laulājušies un konvencijas laikā piecēlāmies uz aicinājumu doties misijās, bija tā, ka Tomašs piecēlās pirmais, tikai tad es – paklausībā un uzticībā vīram.

Tomašs: Ļoti bieži ir tā, ka bērni ir tie, kuri evaņģelizē. Skolā viņi runā ar saviem draugiem, stāsta – kā viņi mājās dzīvo. Tikai Dievs ir tas, kurš dod spēku šādu aicinājumu pieņemt. Izšķirošajā brīdī piecēlās kājās nav iespējams bez Dieva palīdzības.

Aneta: Labāk ir braukt tad, kad bērni vēl ir mazi, jo tad no viņu puses nav nekāda protesta, nav arī jārīsina jautājumi saistībā ar skolu. Mazi bērni vēl tik daudz nesaprot un vieglāk apgūst citu valodu.

Ko piedalīšanās Neokatehumenālajā kopienā dod jūsu ģimenes dzīvei?

Aneta: Skatoties uz savas dzīves vēsturi un to, ko es redzēju savu vecāku dzīvē, es saprotu, ka bez palīdzības, ko saņēmu kopienā, man būtu grūti pieņemt gan Tomašu, gan savu ģimeni. Mēs šajā kopienā satikām viens otru, tāpat kopiena mums palīdzējusi izveidot ģimeni. Ja es nebūtu šajā kopienā, man nekad nebūtu tik daudz bērnu, jo man būtu bail uzņemties atbildību par tik daudz bērniem.

Mēs nevaram runāt par kopienu atrauti no Dieva, mums ir jāskatās, kā Dievs darbojas kopienā un caur kopienu. Kopiena pati par sevi neko nevar dot un paveikt. Tāpēc ka kopienā mēs uzklausām Dieva Vārdu, kas mūs atver patiesībai par mums pašiem. Stiprina arī tas, ka brāļi un māsas dalās savā ticības dzīvē un pieredzē. Dievs mūs neatstumj tādēļ, ka esam grēcinieki, bet mūs mil.

Tomašs: Kopienā arī var redzēt to, ka mēs paši no sevis neesam spējīgi mīlēt viens otru, tikai Dievs dod spēku pieņemt otru cilvēku un piedot.

Prāvests, pauliniešu tēvs Marcins Virkovskis: Katra kopiena veido etapus – skrutiņju, tādēļ Aneta ar Tomašu un bērniem drīz dosies atpakaļ uz Poliju, lai piedalītos nākamajā etapā.

Vai jūs pēc tam atgriezīsieties Latvijā?

Tomašs: Mēs gaidām mūsu septītā bērnija nākšanu pasaulē, tādēļ nevaram neko droši apgalvot, jāskatās – kā jutīsies Aneta. Jāskatās, kā viss tālāk risināsies. Šeit vēl neesam atraduši savas mājas, dzīvojam citas ģimenes, kura arī pieder Neokatehumenālajai kopienai, paspārnē.

Jūs šeit dzīvojāt divus mēnešus, kāds ir bijis šis laiks, ko esat darījuši?

Tomašs: No vienas puses varētu teikt, ka neko īpašu. Misija, pirmkārt, nozīmē šeit

Ventspils draudzes prāvests Marcins Virkovskis OSPPE (pirmais no kreisās), viņam klēpī – Elžbieta, Ugo Kapello, Zuzanna, Tomašs Scirka (klēpī – Mikolajs no Dominika), Aneta Scirka (klēpī – Alicija) un Klāra Avella

dzīvot ikdienas dzīvi. Piemēram, mēs minējam, ka caur bērniem Dievs var evaņģelizēt. Kad meklējam bērniem bērnodārzu, tad atradām tādu, kura vadītāja ir katoliete. Šajā bērnodārzā ir grupiņa, kur ir septiņi bērni no katolu ģimenēm, mēs ierosinājam tur mācīt kristīgo mācību, vadītāja apjautāja visus divdesmit astoņus vecākus, divdesmit seši piekrita. Tas notika pirmajā mūsu atbraukšanas dienā.

t. Marcins: Tālākais ir atstāt manā ziņā, lai varētu noorganizēt kristīgās mācības pasniegšanu šajā bērnodārzā.

Vai Neokatehumenālā ceļa kopienas locekļi piedalās arī draudzes dzīvē?

t. Marcins: Jā, kopienas locekļi piedalās draudzes dzīvē, Euharistijas svinībās. Neokatehumenālā ceļa princips ir tāds, ka visi augļi būs redzami nākotnē. Mums bieži vien gribas, lai viss būtu uzreiz. Bet Dieva vārds saka, ka viens sēj, cits laista un cits novāc. Nav noteikts, ka kopienas locekļiem ir jāstrādā draudzē un daudz jāpalīdz, tas nav misionāra uzdevums. Viņu uzdevums ir piedalīties liturģijā, ieklausīties Dieva vārdā un runāt ar cilvēkiem. Var pienākt laiks, kad no vienas kopienas izveidojas nākamā.

Tomašs: Jēzus arī teica, ka caur sludināšanu tiks glābta pasaule. Cilvēki vairākus gadus klausās Dieva vārdu un redz, ka paši no sevis nav spējīgi neko veikt, ja to nedara Dievs.

t. Marcins: No savas puses varu teikt, ka ir daudz dažādas kopienas un katra savā veidā vēlas kalpot Dievam. Dažas no tām uzreiz vēlas izdarīt daudz, bet paiet laiks un cilvēki tā rīkojas tāpēc, ka visi uz viņiem skatās un domā – ko citi teiks, ja es neko redzamu nedarīšu.

Kāpēc Ventspilī radās nepieciešamība pēc Neokatehumenālā ceļa kopienas?

t. Marcins: Savu atbildi sāku ar to, ka mūsu – Liepājas diecēzē – ir tikai viena Neokatehumenālā ceļa kopiena, Rīgā ir divas. Pirmkārt, es domāju, ka Dievs ļoti mil Ventspilī, bet nevaru neminēt to, ka arī pats tam esmu pīlīcis savu roku. Ja nav atbalsta no prāvesta puses, tad šāda kopiena nevar izveidoties, jo prāvests ar biskapa atļauju ir tas, kurš uzaicina katehētus.

Pirms sešiem gadiem Ukrainā, kad tur kalpoju, arī es piedalījos Neokatehumenālajā ceļā, tā ir mana kopiena. Es tur ne tikai kalpoju, bet piedalījos pats kā šīs kopienas brālis. Jau pašā sākumā manā sirdī bija dziļa vēlēšanās veikt evaņģelizāciju arī Ventspilī.

Teicu: „Dievs, ja tu to vēlies, tam jānotiek!” Tagad redzu, ka Dievs to ir vēlējis.

Kāda ir ventspilnieku atsaucība? Kā cilvēki atrada Neokatehumenālā ceļa kopienu?

t. Marcins: Tie cilvēki, kas kaut kādā mērā saprot un redz, ka piederība kopienai viņiem daudz dod, tur iesaistās. Ir arī tādi, kuri nesaprot, ko skatās tikai no ārpus, šie cilvēki nav piedalījušies katehēzes nodarbībās, jo nav vēlējušies. Aicināti tika visi, pat tika dalīti personīgi ielūgumi. Tas ir tāpat kā Jēzus vārdos: „Daudz ir aicināto, bet maz izredzēto”. Neokatehumenāts nav domāts kādiem īpašiem cilvēkiem. Cilvēki domā – būs kaut kas jauns, kaut ko jaunu uzzināšu.

Kas ir jādara cilvēkam, kas tagad gribētu pievienoties kopienai?

t. Marcins: Cilvēki, kuri nav kopienā, vēro tos, kuri tai pieder, viņi redz, ka kopienas locekļiem ir daudz bērnu un domā – kā viņi tā var dzīvot? Tā pamazām viņos rodas interese. Tad mēs sākam stāstīt, ko nozīmē katehēze, mēģinām veikt priekšskatehēzi. Tas nenotiek individuāli. Tiek izsludināts, ka sākas jauna katehēze, un visi, kuri vēlas, var piedalīties. Šajās katehēzēs piedalās arī tie brāļi un māsas, kuri jau pieder kopienai.

Tomašs: Katehēti nolemj – vai situācijā, kura radusies, ir jāveido jauna kopiena vai arī no jauna atnākušie pievienojas jau esošajai

kopienai. Kad kopiena jau ir pastāvējusi vairākus gadus, tad tiek veidoti etapi.

t. Marcins: Ventspilī bija tā, ka mēs organizējām katehēzi, ieradās daži dalībnieki, pēc tam vēlreiz notika katehēze jauniem dalībniekiem, un mēs pievienojām viņus esošajai kopienai. Tas ir ļoti svarīgi, ka visas kopienas tiek dibinātas draudzes ietvaros.

Aneta: Ir prāvesti, kuri ir atsaucīgi Neokatehumenālo kopienu dibināšanā, bet ir arī tādi, kuri nav, jo viņiem tas neinteresē. Daudzi prāvesti domā – ja draudzē ir kāda kopiena, organizācija, tai uzreiz jāsāk darboties. Tad uz šo kopienu tiek *uzkrauts* viss, ko prāvests vien var izdomāt. Bet ir tā, ka daudzi kopienas locekļi pirms iesaistīšanās kopienā nav piederējuši Baznīcai, tas ir tikai viņu kristīgā ceļa sākums. Tie, kuri dodas misijās, jau ir ar pieredzi un izgājuši cauri vairākiem etapiem. Bet tas nenozīmē, ka tiem, kuri ierodas misijās, nav nepieciešama kopiena un atgriešanās. Varbūt tieši tāpēc Dievs viņus ir sūtījis misijā, ka viņiem ir nepieciešama atgriešanās. Misija ir vajadzīga viņu pestīšanai.

t. Marcins: Daudzi domā, ka tie, kuri ierodas misijās jau gandrīz ir kā svētie vai mcekļi, kuriem sevi jāpārāda. Gadās tā, ka šie cilvēki misijās sastopas ar savu vājumu un Dieva spēku.

Intervēja Ieva Liede

Foto: t. Marcins Virkovskis OSPPE

Neatstāsim Jēzu vienu savā Mīlestības cietumā

Saldus katoļu draudze šajā laikā piedzīvo lielu Dieva žēlastību – mūsu baznīcā uzsākta nemitīgā Vissvētākā Sakramenta adorācija.

Ja mēs esam atzinuši Jēzu Kristu par savas dzīves Kungu, tad mūsu pielūgsmes objekts var būt vienīgi Jēzus. Ja mēs ticībā pieņemam, ka Jēzus ir Vissvētākajā Sakramentā, tad no mūsu puses būtu jāseko atbilstošai atbildei, kas izpaustos konkrētā darbībā.

Adorācija ir pielūgsmē. Ja pielūdzam, mēs atzīstam. Ja nepielūdzam, nevar būt runa par pilnīgu atzišanu. Kāpēc tieši adorācija (tātad pielūgsmē) Vissvētākā Sakramenta klātbūtnē? Atbildi mums viennozīmīgi un ļoti pārliecinoši sniedz Svētie Raksti, ko kristieši atzīst par Dieva Vārdu, kopā ar neskaitāmajām liecībām par tiem svētigajiem augļiem, kādus Vissvētākā Sakramenta adorācija ir ienesusi tik daudzu cilvēku dzīvēs.

Visnepārprotamākais un visstiprākais pamats adorācijas nepieciešamības izskaidrojumam ir Kristus vārds Pēdējo Vakariņu laikā, ņemot maizi un biķeri ar vīnu: „Šī ir Mana Miesa; šis ir Manas Asinis.” (Lk 22,19-20) Viņa vārds mācekļiem: „Es esmu dzīvības Maize. Kas nāk pie manis, tas izsalcis nebūs; un, kas tic man, tam nekad neslāps.” (Jņ 6,35) Tātad saskaņā ar paša Kristus teiktajiem vārdiem Viņš ir reāli klātesošs Vissvētākajā Sakramentā, kā arī Viņa sāpes par atstumtību Ģetzemanes dārzā: „Tā jūs nespējat pat vienu stundu būt ar Mani nomodā.” (Mt 26,40) Tātad Kristus aicina mūs neatstāt Viņu vienu pašu tur, kur Viņš ir reāli klātesošs.

Jēzus Pats mums ir atstājis šo līdzekli. Būtiski, ka tikai pēc šī līdzekļa atstāšanas Viņš atgriežas pie Tēva. Ja mēs patiešām pielūdzam Jēzu, mums ir pilnībā jāpilda Viņa vēlēšanās un jācenšas līdzināties Viņam. Tikai Jēzus ir tā vērts. Viss radītais, tāpat kā mēs paši, nav pašpietiekams, ir ierobežots telpā un laikā, nespēj mūs piepildīt un pārveidot mūs pašus un mūsu dzīves, un līdz ar to nav pielūgsmes vērts. Taču Jēzum ir nepieciešams pilnīgs un beznosacījuma JĀ visam, uz ko Viņš aicina, lai ļautu Viņam ienākt mūsu sirdīs.

Jēdziens „adorācija” tulkojumā no grieķu valodas nozīmē pakļaušanos. Latīņu valodā šis vārds turklāt uzsver fizisko aspektu, ietverot apskāvienu. Kā norāda pāvests Benedikts XVI, šī gada Euharistijas adorācijai jāklūst par vienotību ar dzīvo Kungu, kurš ir Mīlestība, un ar Viņa Mistisko Miesu, paskaidrojot, ka, tādējādi, pakļaušanās ietver sevī ciešas draudzības attiecības, jo tas, kuram pakļaujamies, ir Mīlestība. Tas nozīmē, ka Euharistijas adorācijai jāklūst par vienotību, par dziļu saikni ar Kristu un Viņa Baznīcu. Šī saikne ir pamatā katra cilvēka un visas sabiedrības patiesai atjaunošanai.

Foto: Ingus Kēpulis

Procesija ar Vissvētāko Sakramentu Saldus ielās, uzsākot nemitīgo adorāciju 2010. gada 8. septembrī

No iepriekšteiktā izriet, ka šī pielūgsmes forma – adorācija Vissvētākā Sakramenta klātbūtnē – nav aizstājama ne ar ko citu – ne pēc satura, ne arī pēc formas. Ja mēs Dievu uztveram kā realitāti, mēs nedrīkstam manipulēt ar Dievu, nedrīkstam mēģināt iegūt Dievu savā īpašumā, izdomājot savu teoloģiju – piemēram, es varu Jēzu pielūgt jebkādā veidā un, ja man nav pieņemama šī konkrētā forma, es varu to aizvietot ar kādu citu, neskatoties uz paša Jēzus Kristus nepārprotamo aicinājumu. Ja Jēzus Pats uz to aicina, vai tas nav pietiekami?

Te ietverta arī atbilde uz jautājumu, kāpēc tik daudzi cilvēki apmeklē baznīcu, ievēro kristīgos rituālus, lūdz Dievu, bet neiegūst sirdsmieru un viņu dzīves radikāli nemainās. Īstenībā daudzi kristieši nevēršas pie Dieva kā Radītāja, kā dzīvas Personas, kas ir Mīlestība, bet griežas pie Dieva, vienīgi lūdzot no Viņa svētības, dāvanas vai kādas, viņuprāt, svarīgas vērtības, kā dziļākais zemteksts ir sava EGO apmierināšana – piemēram, tieksme pašrealizēties un būt atzītam, cenšanās iegūt varu un kontrolēt situāciju, vairot savas materiālās bagātības un baudīt dzīvi, ignorējot Kristus aicinājumu pacietīgi nest savas dzīves krustu, bez kā nav iedomājamas patiesas attiecības ar Dievu. Neskatoties uz nepārtraukto pievilšanas cilvēku traukslās radītajās sistēmās un savās tukšajās ilūzijās, mēs joprojām turpinām izšķiest spēkus un Dieva dāvāto laiku savu iedomāto mērķu un plānu īstenošanai. Arī kristietim ir jāpajautā sev: Kas man ir svarīgāks – Dieva dāvanas

vai pats Dievs, vēlēšanās iepazīt Viņu pašu un veidot personīgas attiecības ar Viņu, labprāt tam atvēlot savu laiku – arī pavadot kaut stundu pie mūsu Kunga Vissvētākajā Sakramentā. Jēzus, būdams dzīva un mīloša Persona, neizsakāmi skumst, ja mēs atstājam Viņu vientulībā Vissvētākajā Sakramentā un līdzīgi kā tas parādīts Gibsona filmā „Kristus ciešanas” iedzenam naglu vēl dziļāk Viņa roku un kāju brūcēs, jo nekas nespēj nodarīt lielākas sāpes kā vientulība. Vai mūs nesāpina, ja mūsu pašu bērns priecājas nevis par mūsu – vecāku – klātbūtni, bet vēlas saņemt vienīgi mūsu dāvanas, ignorējot mūs pašus? Vai nekad neesam iedomājušies, ka bez mūsu klātbūtnes Jēzus paliek viens savā Mīlestības cietumā tabernakulā?

Galvenā mana personīgā liecība ir tā, ka Vissvētākā Sakramenta adorācija ir kļuvusi par manas dzīves nepieciešamu sastāvdaļu. Jau šobrīd nespēju pieļaut domu, ka šī iespēja varētu tikt liegta. Pamatā manai izvēlei uzsākt adorāciju ir pārliecība par Jēzus klātbūtni Vissvētākajā Sakramentā.

Jēzus nāk mūsu priekšā tādā veidā, kādu parasti noniecinām – vislielākajā vienkāršībā un pazemībā. Jēzus apslēptais veids hostijā (neraudzētajā maizē) paver mums iespējas meklēt. Redzamais ir virspusējāks un pārejošs. Par to mēs jau varam pārliecināties savā ikdienas dzīvē. Te arī slēpjas ticības skaistums un dziļums. Tas noņemti zustu, ja visu varētu pierādīt un noformulēt. Arī es kaut pamazām, bet arvien vairāk izjūtu iekšēju ierosmi pierimt, pārtraukt

nerimtīgo un skaļo vārdu plūsmu, nomainot to ar klusumu, ieklausīšanos, lūgšanu, pārdomām, pateicību un bērna palāvību vai vienkārši atpūsties Jēzus klātbūtnē. Tieku mudināts neaizmirst Dievam pateikties arī par tik daudzām lietām, kuras ikdienā mēdz uzskatīt par pašām par sevi saprotamām, toties mazāk lūgt par konkrētām situāciju maiņām, apzinoties, ka šīs situāciju maiņas pašas par sevi nevar piepildīt manas visdziļākās ilgas un radīt manī sirdsmieru. Atskārstu, cik smieklīgi niecīgas, kaut, manuprāt, svarīgas ir dāvanas, kuras es Dievam esmu lūdzis, toties, cik daudz lielākas dāvanas Dievs Savā neizmērojamā mīlestībā vēlas man dot. Arī pats svarīgākais – mūžīgās dzīves perspektīva – vairs noliekas tik abstrahēta no dzīves īstenības, bet rosina apzināties tās realitāti. Rezultātā kaut pamazām, bet nepārprotami notiek attīrīšanās no tukšām analizējošām domām, aizvainojumiem, ilgstošas iecentrēšanās sevī, sevis šaušīšanas, ar ko es pats personīgi netieku galā, bet zinu, ka vienīgi Jēzus var dziedināt, jo pagātnē jau esmu guvis šo pieredzi, īpaši laikā, kad Dievs mani atbrīvoja no smagas alkohola un nikotīna atkarības. Līdz ar to man ir pienākums par to liecināt un es ar prieku to daru. Tajā pašā laikā nepieciešama atjaunošanās ticībā, iešana dziļumā, arvien vairāk apjaust un priecāties par Dieva žēlastībām.

Šodien cilvēki, tostarp daudzi kristieši, jūtas iztukšoti – sociāli, ekonomiski, politiski, morāli, dvēseliski. Mēs velti šķiežam enerģiju, cenšoties atrisināt mūsu problēmas saviem spēkiem. Arī tad, ja mēs piesaucam Dievu, bet

manipulējam ar Viņu, lūdzot Dievam tikai to, kas, mūsaprāt, ir labs. Ja mēs patiesi uzticamies Dieva Vārdam kā atklāsmes avotam un vēlamies atsaukties uz paša Jēzus aicinājumu, izmantosim šo Dieva žēlastību pavadīt laiku ar Jēzu divatā Vissvētākā Sakramenta priekšā! Pamēģināsim! Reizēm jāpiespiež sevi lūgties. Tas, kas pirmajā brīdī izliekas kā mocības, pamazām kļūs par iekšēju nepieciešamību. Lūk, mūsu draudzes ērgelnieces Edītes liecība: „Kādreiz biju iedomājusies, ka vajag stipru gribu un pacietību, lai stundu nosēdētu uz vietas *neko nedarot*. Kā pārsteigums nāca atklājums, ka adorācijā ir viegli būt Viņa priekšā. Grūtākais ir aiziet no Viņa. Miers, ko Dievs dod, šķiet pat fiziski sataustāms un Tu jūties piepildīts. Viņa priekšā vari lūgties, lasīt, klausīties, bet, vislabāk vienkārši būt.” Cits draudzes loceklis – Ojārs, ņemot vērā savas garīgās dzīves pieredzi, iesaka: „Labākais, ko var ieteikt tiem, kas to nav pieņēmuši, ir iet un atrast pašiem. Nekas cilvēku nevar pārliecināt par šo patiesību, kā tikai Jēzus pats, atklājoties tiem, kas to apzināti lūgs un meklēs.” Kas traucē? Mūsu kūtums, nevēlēšanās kaut ko mainīt, atteikties no saviem iesīkstējušiem priekšstatiem un domāšanas stereotipiem. Patūrēsim prātā un sirdī svētigās Mātes Terēzes no Kalkutas teikto par to, ka nemitīgā Vissvētākā Sakramenta adorācija atjaunos Baznīcu un pārmainīs pasauli! Nāksim pie Jēzus, kas ir Gaisma, lai mūsos pašos ieplūstu šī Gaisma un varētu to dāvēt citiem!

Andris Eljašāns

Ziņas no pasaules

Pirmais katoļu jauniešu pabs Romā

Jau kopš oktobra Romas centrā darbojas pabs „Giovanni Paolo II” jeb „GPII”, kurā jaunieši var ne vien jautri un patīkami pavadīt laiku, bet arī iegūt un dalīties garīgumā. Šāda iestāde, kas nes Jāņa Pāvila II vārdu, ir tapusi ar Romas arhidiecēzes finansiālu atbalstu, to plaši apmeklē jaunieši, lai „ne vien jautri pavadītu nakti, bet arī izmantotu garīgu piedāvājumu”, ziņo itāļu laikraksts *Corriere della Sera*.

„Mēs vēlamies piedāvāt jautru un patīkamu vakaru, bet vienlaicīgi arī veltīt uzmanību kultūrai un garīgumam, īpaši vērstoties pie jauniešiem, kuri ir noguruši no nakts tukšības,” skaidro projekta vadītājs Džanluidži de Palo, katoļu jaunatnes kustības vadītājs. „Bieži vien jaunieši klaiņo no kluba uz klubu, nespējot atrast neko īpašu, kas

viņu dzīvei piešķirtu saturu. Mēs vēlamies šeit radīt šādu satikšanās vietu,” viņš piebilst.

Pabs „GPII” atrodas pagrabā zem *San Carlo al Corso* baznīcas pilsētas centrā un to atklāja Romas mērs un iesvētīja viens no Romas palīgbīskapiem. Alus un dzīvā mūzika pieejami no plkst. 19 līdz pusnaktij, līdzās notiek dažādas aktivitātes.

Pabam ir sava mājaslapa un *facebook* profils – www.gpdue.it

Top katehisms jauniešiem

2011.gada aprīlī Katoliskā Baznīca uzreiz 13 valodās plāno izdot īpašu katehismu jauniešiem *YOUCAT*. Šis izdevums balstās Katoliskās Baznīcas Katehismā (1992/1997) un tā Kompendijā (2005) un ir veidots jautājumu – atbilžu formā. Tas ir iecerēts kā palīglīdzeklis darbam ar jauniešiem visā pasaulē.

Projekts radies Vīnes arhi-

bīskapa K. Šēnborna aizbildniecībā un ar Svētā Krēsla atbalstu; kopš deviņdesmito gadu sākuma kardināls Šēnborns aktīvi strādājis pie Katoliskās Baznīcas Katehisma izveides. Tāpat izstrādē piedalās daudzi priesteri un teologi no vāciski runājošām zemēm, savukārt, jaunieši strādāja pie jautājumiem, pārbaudīja atbilžu saprotamību un izvēlējās atbilstošas ilustrācijas.

Šo izdevumu ievadis īpašs Benedikta XVI rakstīts priekšvārds, kurā pāvests mudina jauniešus studēt katehismu: „Studējiet katehismu! Tā ir mana sirds vēlēšanās. Jums ir jāzina, kam jūs ticat. Jā, jums jābūt daudz dziļāk iesaņemtiem ticībā, nekā jūsu vecāku paaudze, lai varētu spēcīgi un izšķiroši stāties pretī šī laika izaicinājumiem un kārdinājumiem!”

pēc *kath.net* materiāliem sagatavoja diakons **Mihails Volohovs**

Grāmatas

SVĒTĀ AVILAS TERĒZE DZĪVE

Lasītājus ir sasniegusi vēl viena sv. Avilas Terēzes grāmata. Pirms gada rokās turējām grāmatu „Pilnības ceļš”, tagad ir izdota „Dzīve”, kas secības ziņā ir pirmais lielais sv. Avilas Terēzes darbs. Abas grāmatas izdotas izdevniecībā KALA Raksti, un tās tulkojusi Kristīne Ķirule OCDs. Vislabāk grāmatu raksturo ievadvārdu autore Inga Reinvalde OCDs, rakstot, „*Terēzes darbam piemīt ne vien literāra, bet arī vēsturiska vērtība. Terēze savā darbā lieliski parāda 16.gadsimta Spānijas sabiedrību, tajā valdošos tikumus un dzīvesveidu, inkvizīcijas varu un ietekmi, garīgo ordeņu prestižu, garīdzniecības un klosteru stāvokli. Tomēr vislielākā ir grāmatas garīgā vērtība. Ar savu darbu „Dzīve” Terēze kļūst par Dieva darbības liecinieci šajā pasaulē un ikvienā cilvēkā, kas meklē patiesību.*” Terēze vienkāršā un pārsteidzoši atklātā veidā runā par savu bērnību, par iekšējām cīņām un aicinājuma meklēšanu, par savu otro un pilnīgo atgriešanos, par klostera reformām, par iekšējo lūgšanu, par dzīves laikā iepazītajiem cilvēkiem un mistisko garīgo pieredzi. Viens no spāņu renesanses slavenākajiem

rakstniekiem, augustīniešu mūks un pirmais sv. Avilas Terēzes darbu izdevējs Luiss de Leons, 16.gs. otrajā pusē rakstīja: „*Māte Terēze, runādama par tik augstām lietām, dara to tik delikāti un skaidri, ka pārspēj daudzus ģēniju gan ar savu izteiksmes veidu, stila tīrību un vieglumu, gan vārdu grāciju un labo kompozīciju, gan arī ar to nesamāksloto eleganci, kas sniedz ārkārtīgu baudu.*” Par šīs grāmatas nozīmīgumu garīgās literatūras jomā jau sen nevienam vairs nav šaubu, nu tā ir uzsākusi ceļu pie latviešu lasītāja.

Inese Domuleva

Priesteris Antons Springovičs – mūžībā

Šā gada 23.novembrī 63. dzīves un 21. priesteriskās kalpošanas gadā mūžībā aizgāja Liepājas diecēzes priesteris Antons Springovičs.

A. Springovičs dzimis dievbijīgu vecāku septiņu bērnu ģimenē Latgalē, Rēzeknē. Viņa dzimtā ir garīdznieki – vectēva brālis bija Rīgas Arhibīskaps Antonijs Springovičs, brālis Romualds – priesteris un māsa Kornēlija bija klostermāsa Nabadzīgā Bērna Jēzus māsu kongregācijā ar vārdu Klāra Emanuēla (tagad jau mūžībā). Priesteris Antons bija studējis medicīnu un veltījis tai 20 savas dzīves gadus. Bijis zinātniskais līdzstrādnieks Rīgas klīniskās un eksperimentālās medicīnas institūtā un ieguvis medicīnas zinātņu kandidāta grādu. Pašreizējais Latgales bīskaps Jānis Bulis, būdams Rīgas Kristus Karaļa draudzes prāvests, redzot

viņa dievbijību, aicināja kalpot Sv.Misē. Antons to arī ļoti labprāt darīja – tā veidojās viņa aicinājums uz priesterību. Līdzīgi kā Evaņģēlists Sv. Lūkass viņš pameta medicīnu – rūpes par cilvēka mirstīgo daļu – un, atsaucoties uz Dieva aicinājumu, pievērsās cilvēku dvēseļu izkopšanai, pēdējos 20 mūža gadus kalpojot kā priesteris. Sākumā bijis Kapucīnu ordeņa mūks Rīgas Kristus Karaļa

un Sv. Alberta draudzēs, bet dzīves pēdējā posmā bija pederīgs Liepājas diecēzes priesteru saimei.

29. novembrī priesteris tika apbedīts Rīgā, kapsētā pie Kristus Karaļa baznīcas. Bērēs piedalījās Rīgas arhibīskaps metropolīts Zbigņevs Stankovičs, kardināls Jānis Pujats, Liepājas un Kurzemes bīskaps Vilhelms Lapelis, 40 priesteri, priesteru dvīņu brālis Jāzeps ar ģimeni un kuplā skaitā Dieva tauta.

Pateicamies Dievam par Antona Springoviča priesterisko kalpošanu un kā skaistāko un vērtīgāko dāvanu pasniedzam Sv. Mises upuri un lūgšanas par viņa dvēseli, lai tā sasniedz mūžīgo svētlaimi, ko Dievs sagatavojis tiem, kas Viņu mīl.

Liepājas diecēzes bīskaps **Vilhelms Lapelis**

Miris priesteris Bruno Dānis

Liepājas diecēzes emeritētais priesteris Bruno Dānis 88. dzīves un 14. priesteriskās kalpošanas gadā Austrālijā aizgājis mūžībā.

B. Dānis dzimis astoņu bērnu ģimenē Latgalē. Ģimene pārcēlusies uz dzīvi Kurzēmē Kandavas apkaimē. Bruno sevišķi izcēlies ar cilvēcību un žēlsirdību. Bija dzirnavnieks. Otrā pasaules kara laikā, izmantojot sava aroda stāvokli un riskējot ar savu dzīvību izpalīdzēja zemniekiem pieņemdams dzirnavās pārstrādei labību virs atļautās normas.

Tika iesaukts Latvijas Leģionā. Karavīra gaitas viņu aizveda uz Vāciju, bet, karam beidzoties, Bruno pārcēlās uz dzīvi Austrālijā. Viņš bija veiksmīgs uzņēmējs, nodibināja ģimeni. Viņa māte bija ļoti vēlējusies, lai kāds no bērniem kļūtu par priesteri, bet

šīs dzīves laikā to nepieredzēja. Viņa sieva agri nomira, un pēc daudziem atraitņā gadiem sajuta Dieva aicinājumu kļūt par priesteri un spēra ļoti drosmīgu soli – ieradās Latvijā un iestājās Rīgas Garīgajā seminārā ar mērķi kļūt par priesteri.

Septiņdesmit piecu gadu vecumā, 1996. gada 15. decembrī, Liepājas bīskaps Ā.A.Brumanīšs viņu ordinēja par priesteri.

Priesteris Bruno Dānis, neskatoties uz cienījamiem dzīves gadiem, bija ļoti centīgs un ar lielu atbildību veica pienākumus, ko bīskaps viņam uzticēja. Īpaši gādāja par slimniekiem, bērniem un trūkcietējiem. Uzņēmējdarbībā dzīves laikā nopelnītos līdzekļus viņš novirzīja vairāku dievnamu būvniecībai Latvijā. Pilnībā par saviem līdzekļiem viņš noorganizēja Pāvilostas baznīcas būvniecību, bija Kalnciema baznīcas būvniecības ģenerālsponsors un ziedoja būvmateriālus Bārtas baznīcas tapšanā, kā arī sniedza atbalstu Garīgajam semināram un citiem.

Mēs lūdzam, lai žēlsirdīgais Dievs priesterim Bruno Dānim dod mūžīgo svētlaimi Debesīs, bet piederīgajiem ļauj atrast mierinājumu ticībā.

Liepājas diecēzes bīskaps **Vilhelms Lapelis**

Liepājas Sv. Meinarda baznīcā Svētās Mises katra mēneša 13. datumā 11.00 Fatimas Dievmātes godam

Pēc Svētās Mises lūgsimies rožukroni pieteiktajos nodomos

Mūzika liturģijā

15. janvārī 11.00

Pāvilostā, Romas katoļu baznīcā

Aicināti visi Liepājas diecēzes draudžu koru un ansambļu vadītāji
Tikšanās mērķis – bagātināt un pilnveidot liturģisko mūziku
Sīkāka informācija un pieteikšanās: 26334556 (Inga)

Svētdien, 9. janvārī, 18.00

Zentas Mauriņas muzejā

Grobiņā, Lielā ielā 84

Muzikāls pasākums

DZĪVE IR SVĒTCEĻOJUMS 2010

Ikšķiles karmelītu klostera baznīcā

katru svētdienu un Baznīcas noteiktajās svētku dienās
Svētā Mise 12.00.

Ikšķiles un Ogres draudžu prāvests Konstantīns Bojārs
Uzziņas: 65022458 vai 26551206

Igo Fomīns un Zīgfrīds Muktupāvels

aicina visus uz Ziemsvētku ieskaņas koncertu

"NOJAUSMA"

Svētdien, 12. decembrī, 19⁰⁰ Saldus Romas katoļu baznīcā
Ieeja – Ls 3

2. februārī sāksies "Alfa kurss" Kuldīgā

Svētās Trīsvienības draudzē, Sv. Pāvila rekolekciju mājā,
Liepājas ielā 6 (ieeja no baznīcas sētas)
Tikšanās notiks katru svētdienu plkst. 16.30

Ziņas

„Caritas Latvija” brīvprātīgo darbs

Foto: J. Galis M. Bezdelīga

Bīskaps V. Lapelis mudina semināra dalībniekus stāstīt par „Caritas Latvija” savās draudzēs

2010. gada 9. oktobrī Liepājā dominikāņu klostera telpās notika seminārs „Caritas Latvija brīvprātīgo darbs”. Tā mērķis bija sniegt informatīvu ieskatu par Romas Katoļu Baznīcas Latvijas bīskapu dibinātās labdarības organizācijas „Caritas Latvija” darbību, kā arī par „Caritas Latvija” brīvprātīgo darbu un iespējām Liepājas diecēzes draudžu prāvestu deleģētajiem pārstāvjiem.

Tas bija trešais šāda veida

seminārs, kas tika organizēts „Caritas Latvija” un „Renovabis” sadarbības projekta „Gada programma *Caritas Latvija* brīvprātīgo tīkla izveidei” ietvaros. Vēl šāda veida „Caritas Latvija” brīvprātīgo darba semināri ar laipnu diecēzes bīskapu atbalstu notika arī citās diecēsēs – Rīgā, Rēzeknē un Jelgavā.

Liepājā uz semināru pulcējās 24 dalībnieki, kuru skaitā priecājamies redzēt priesterus: Gati

Mārtiņu Bezdelīgu, Marcinu Vozņaku un Mariušu Kempu. Semināru atklāja Liepājas diecēzes bīskaps Vilhelms Lapelis, kurš sirsnīgi pateicās draudžu pārstāvjiem par ierašanos un rosināja pievērst uzmanību šī semināra galvenajai tēmai, proti, kalpošanai, kā arī mudināja semināra dalībniekus stāstīt par to savās draudzēs.

„Caritas” sakpojas draudzēs, taču tai ir globāls redzesloks – tā bija viena no nostādņēm, ko, sniedzot pārskatu par „Caritas Latvija” darbību no 2005. līdz 2010. gadam, uzsvēra „Caritas Latvija” valdes priekšsēdētāja vietniece Inese Mičule.

Pēc tam sekoja Svētā Mise, kas tika svinēta „Caritas Latvija” nodomā. Priesteris Oskars Jablonskis OP sprediķi uzsvēra, ka ir svarīgi būt pateicīgiem un pateikt paldies Dievam par visu mūsu dzīvē – sākot ar pateicību par to, ka pamodos, un visbeidzot, novērtējot, ka darbs, ko kāds izdara mūsu labā, nav pašsaprotama lieta.

Pēc pusdienām lektors Oskars Jablonskis OP ļoti izsmieļoši stāstīja par žēlsirdību un no tās izrietošās brīvprātīgās kalpošanas nozīmi, kā arī par tās augļiem dvēselē un ikdienas dzīvē. Pie-

skaroties vēsturiskajam aspektam, lektors atklāja, ka sv. Vincents no Paula nedarbojās viens, sv. Ludovika de Mariljaka viņu ļoti atbalstīja žēlsirdības darbu veikšanā.

Solidaritāte svēto starpā norāda uz to, ka vairāk varam sasniegt tikai tad, ja darbojamies kopā. Tāpēc dibināt „Caritas” grupas pie draudzēm ir mūsu mērķis un uzdevums.

Pēc lekcijas „Caritas Latvija” brīvprātīgo darba koordinatore Ilze Vērdīņa sniedza pārskatu par brīvprātīgo darbu gan dažādās draudzēs (Valmierā, Mazsalacā), gan valsts aprūpes iestādēs (bērnu krīzes centrā „Čiekurs”, bērnunamā „Imanta”, Jēkabpils slimnīcas bērnu nodaļā u.c.), kā arī par iespējām un praktisko norisi, kā kļūt par „Caritas” brīvprātīgo.

Semināra noslēgumā katrs tā dalībnieks saņēma apliecību. Sirsnīgs paldies vēlreiz visiem dalībniekiem, kuri veltīja laiku šim semināram, kā arī priesteriem, kuri deleģēja pārstāvjus no savām draudzēm, un kopā ar draudzes pārstāvjiem plāno veidot „Caritas” grupas, zem vienota nosaukuma praktizējot žēlsirdību! Tā ir arī garīga ciņa, bet tā vērtā, lai to izcīnītu līdz galam.

Inese Mičule

Sirds siltuma laiks

6. novembrī Liepājas Sv. Jāzepa katedrāles dārzā notika labdarības tirdziņš, ko organizēja Liepājas Katoļu pamatskolas Atbalsta biedrība. Tirdziņā piedalījās Katoļu pamatskolas audzēkņi ar vecākiem un Sv. Jāzepa draudzes locekļi. Tirdziņa dalībnieki tirgojās ar pašdarinātiem gardumiem un amatniecības izstrādājumiem. Tirdziņa gaisotni bagātināja dziesmas un mūzika, uz ugunsкура vārīta tēja, mīļu roku sarūpēti kārumiņi pie tējas un, protams, gaišais darbotiesprieks.

Tirdziņa ideja radās jau pagājušajā rudenī, kad tika veidoti Atbalsta biedrības darba plāni. Tiesa, jāatzīst, ka sākotnēji tirdziņa ideja nebija saistīta ar labdarību. Ideja par tirdziņu dzima no domas, ka Atbalsta biedrībai jāpalīdz savstarpēji tuvināties bērnam, vecākiem un skolai. Jo bērns ir kontaktā ar skolu un kontaktā ar vecākiem, bet skolas un vecāku kontaktus bieži vien varētu vēlēties tuvākus, siltākus un neformālākus. Tāpēc dzima ideja par Mārtiņdienas tirdziņu skolas zālē, kas notiktu Mārtiņdienai tuvākajā sestdienā, kad vecāki ir brīvi no darba, un pulcētu skolēnus ar visām ģimenēm.

Šoruden, atgriežoties pie šīs idejas apspriešanas, tā atdzima tādā kā uzlabotā veidolā – nāca atskārsme, ka, nezaudējot neko no iepriekš izlototajām labajām iecerēm, tās var papildināt ar citām tikpat labām. Proti, mēs varam palīdzēt tiem, kam šajā brīdī klājas

varbūt grūtāk nekā citiem. Un vienlaicīgi tam būtu arī pedagoģiska nozīme – tas mācītu bērniem skatīties pasaulē redzīgām acīm, nepaļaut garām, sadzirdēt, saskatīt. Apjaust, ka es varu pasniegt roku. Un varbūt manis pasniegtā roka tieši tajā brīdī kādu cilvēku var izglābt no iznīcības, palīdzēt viņam neaiziet pazūšanā. Tā no idejas par Mārtiņdienas tirdziņu piedzima ideja par Mārtiņdienas labdarības tirdziņu.

Labdarības tirdziņš jau vairs nevarēja palikt tikai skolas sienās vien, jo nu jau tas bija pasākums, kam bija ne vien šauri ģimeniska

nozīme mūsu skolā, nu jau tas bija pasākums pilsētai. Skolas kapelānam, prāvestam Gatim Mārtiņam Bezdelīgam radās doma par to, ka šis tirdziņš varētu palīdzēt satuvināties arī skolai un katedrāles draudzei. Tāpēc tirdziņā piedalīties tika aicināti arī draudzes locekļi un tirdziņš noritēja katedrāles dārzā.

Tirdziņa sestdienā Dievs mums dāvāja brīnišķīgu novembra sauli – tik spožu un siltu, cik vien šajā gadalaikā tā varēja būt. Dievs mūs svētīja ar necerētu cilvēku atsaucību – savus darinājumus nepārdevīs nepalika neviens, mums pietrūka tirgotāju! Mūs silda prieks par paveikto, dažas atziņas, kas jāņem vērā, organizējot tirdziņu nākam-

gad, un apziņa – kopā mēs esam spēks, jo mūs vada gaišas domas un mīlestība.

Tirdziņa ieņēmumi bija Ls 170,88. Bez ietirgotās naudiņas tika saziēdoti arī mazturīgajām ģimenēm nepieciešamie priekšmeti – drēbes, sadzīves lietas, mācību grāmatas. To visu ar Mārtiņmājas un Liepājas Sociālā dienesta starpniecību nodeva piecām konkrētām ģimenēm, kurām par labu šis tirdziņš arī tika rīkots.

Ceram tirdziņu pārvērst par tradīciju. Un nākamgad ceram atkal Mārtiņdienas labdarības tirdziņā pulcēt visus tos labos cilvēkus, kas pa dzīvi iet, sirds gaišas vadīti.

Kristīne Jākabsone

Tirdziņa dalībnieki tirgojas ar pašdarinātiem labumiem

Kurzemes katehētu tikšanās Kuldīgā

Kopš šī gada 4. septembra Talsu draudzes prāvestu Marcinu Vozņaku Liepājas un Kurzemes bīskaps Vilhelms Lapelis ir nozīmējis darbam ar Kurzemes diecēzes katehētiem, lai rūpētos par viņu garīgo izaugsmi un veicinātu katehētu tālāku izglītošanos.

30. oktobrī Kuldīgas sv. Pāvila rekolekciju mājā notika Kurzemes katehētu tikšanās, kuru bija sagatavojis priesteris Marcins. Katehēti tika aicināti, lai tuvāk iepazītos ar savu jauno garīgo vadītāju, kā arī, lai vienotos par turpmāko sadarbību.

Tikšanās aizsākās omulīgā gaisotnē pie tējas tases, ko bija sarūpējušas Kuldīgas dominikāņu klostermāšas. Pēc tam sekoja priesteris Marcina Vozņaka sagatavotā konference.

Konferenci caurvija pamudinājums katram katehētam rūpēties par savu dvēseli: „Lai katehēts varētu iet pie citiem un mācīt citus, pirmkārt, ir jāstrādā pašam ar sevi. Lai atklātos viņlīdzī paslēptās iespējas un to būtu patīkami klausīties, tā, pirmkārt, ir jāuzskaņo. Katehētam ir jābūt kā labai vijolei, ko *uzskaņojis* Dievs. Mūsu uzdevums ir ļauties Viņa *skaņošanas* darbam. Ticības apliecinājumā sakām – „ticu uz Dievu, visvareno Tēvu”. Tātad Dievs ir Tas, kurš visu var – var mani *salabo, uzskaņot*. Viņš mani var atdzīvināt, dziedināt un izmainīt manā raksturā tās vietas, kas cilvēkus manas vainas dēļ atbaida, attālina no Dieva.”

Pēc konferences, turpat rekolekciju mājas telpās, tika svinēta Svētā Mise, bija iespēja saņemt arī Izlīgšanas sakramentu. Pēc Svētās Mises visi pulcējāmies pie kopīga pusdienu galda.

Tālākā tikšanās gaitā priesteris Marcins izklāstīja savu redzējumu par katehētu turpmākajām tikšanās reizēm. Viņš mudināja katehētus izteikt savus priekšlikumus, runāt par to, kādi jautājumi, viņprāt, būtu aktuāli un ko viņi vēlētos šajās tikšanās reizēs gūt. Tika nolemts nākamā tikšanās rīkot Lielā gavēņa sākumā, kas būtu kā nelielas divu dienu rekolekcijas.

Ingrīda Burģe

Pasmaidīsim

–Kas mūsu valstī ir vispaliekošākais?

–Īslaicīgas grūtības.

☺ ☺ ☺

–Meitiņ, kas tev tur zvaniņa?

–Telefons.

☺ ☺ ☺

–Eh, pārdevu televizoru, lai nopirktu dekodēru!

ZIŅU PORTĀLS:

www.katedrale.lv

Izdevējs: Romas katoļu Baznīcas Liepājas diecēze.
Redakcijas adrese: Liepāja, Peldu 15. Tālrunis/fakss 63425422, mob. tālr. 26310871, e-pasts: nac@tvnet.lv
Redaktore: Ieva Liede. Teoloģiskie recenzenti: bīskapi – Vilhelms Lapelis, Ārvaldis Andrejs Brumanis.
Korektore: Ērika Korāte

Avīze iznāk 6 reizes gadā, to var iegādāties baznīcu grāmatu galdos.

CMYK

**Laikraksta nākamais numurs
1. februārī.**

Iespiests: Tipogrāfijā „Kurzemes Vārds”, Liepājā, Radio ielā 19. Redakcija tiesīga koriģēt iesūtītos materiālus. Pārpublicēšanas gadījumā lūdzam atsaukties uz „Nāc”.
Tirāža: 7800.